

bede den højtærede Indenrigsminister om det, jeg sagde før: at faa fastsat ved Lov, hvilken Løn der skal ydes Lærlingene i de forskellige Værksteder.

Thi det nytter ikke noget at overlade dette til Arbejdsgiverforeningens Formand. Det viser sig, at Forholdene nu er saaledes, at Arbejdsgiverne ikke kan klare sig længere med Lærlinge; de lønner dem saa usselt, at de maa sige til sig selv: Nu er det umuligt for os at skaffe Lærlinge. Jeg vil derfor bede den højtærede Indenrigsminister om, at det nævnte Lovforslag, naar det fremkommer, kommer til at indeholde en Bestemmelse, hvorefter der fastsættes bestemte Lønninger for Lærlinge, saaledes at Arbejdsgiverne bliver i Stand til at faa Lærlinge. Jeg siger dette, fordi Samfundet umuligt kan være tjent med, at en hel Masse unge Mennesker paa Grund af Forældrenes daarlige økonomiske Situation ikke er i Stand til at gaa i Lære. Thi Resultatet vil jo blive det, at vort Land til sidst affolkes for faguddannede Personer, at Arbejderklassens Børn kommer til at gaa over i de tusindtallige ikke-faguddannedes Rækker. Og det vil blive en Ulykke for Samfundet, om det skal være saaledes.

Jeg vil derfor meget indtrængende anmode den højtærede Indenrigsminister om at se venligt paa disse Forhold. Thi hidtil har det jo været saaledes, at der fra alle Sider er sagt, at Landbruget er det Erhverv, der har skabt Danmark Navn ude i den store Verden. Jeg vil gerne i denne Forbindelse sige, at dette kun er til Dels, netop til Dels, rigtigt, uden at jeg derfor underkender den store Betydning, som Landbruget har haft overfor Udlandet. Men ved Siden heraf vil jeg stille den danske Haandværkssvend. De danske Haandværkere har altid, saa snart deres Læretid var udløbet, søgt udenfor Landet, ud til de store Verdenscentre. Og alle Vegne, hvor den danske Haandværker er kommet frem, er han altid blevet modtaget med aabne Arme, alle har sat Pris paa den danske Haandværkssvend, han har været kyndig i sit Fag, været en dygtig Arbejder, aldrig været bange for at tage fat, og han har været en Pryd for Danmark. Det er derfor ikke mindst den danske Haandværker, der har gjort Danmark bekendt i Udlandet. Det vilde være en Ulykke for os, om det ikke skulde vedblive at være saaledes. Og Forholdet er nu — og det kommer vi ikke udenom — det, at Forældrene, saaledes som Dyrtiden nu er vokset dem over

Hovedet, ikke længere kan holde deres Børn i Lære i noget som helst Fag.

Samtidig med, at jeg er ved dette Spørgsmaal, er der en anden Sag, som jeg vil bede den højtærede Indenrigsminister lægge Mærke til. Der findes her i Landet to Lærlingehjem, hvor Elever, der ikke har Fader eller Moder, eller som savner baade Fader og Moder, kan faa et Hjem under deres Uddannelse. Disse to Lærlingehjem er imidlertid ikke i Stand til at magte den Op-gave, de har paataget sig. I Øjeblikket er disse Lærlingehjem — der er beliggende i København — optagne af 214 Elever, der tilhører alle mulige Fag; men Lærlingene skal betale et vist Beløb, 15 Kr. om Ugen, for Opholdet. Nu skal jeg villig indrømme, at det ikke er nogen høj Pris i disse Tider; men desuagtet kan ikke enhver Fader eller Moder betale disse Penge, idet Sønnen, som nævnt, kun tjener 7—9—10—13—14 Kr. om Ugen. Først de sidste Aar af Læretiden er Lærlingen i Stand til at opnaa en Løn, som lige kan dække Betalingen til Lærlingehjemmet. Dertil kommer, at Drengen skal holdes med Tøj i Læretiden, og man kan jo nok være enig om, at for Tiden faar man ikke et Sæt Tøj, som kan vare ud over et Aar, for mindre end 300 Kr. Det vil derfor være ganske umuligt f. Eks. for Børn af Enker at komme paa disse Hjem. Jeg vil derfor meget indtrængende anmode den højtærede Indenrigsminister om at se med Velvilje paa denne Sag. Jeg synes, det er en Sag, Staten maa tage sig af, den berører en saa stor Mængde unge Mennesker og Hjem, at det høje Ting ikke kan sidde dette Krav overhørigt, som rejses fra den Side.

Til Slutning vil jeg gerne fremdrage et andet Spørgsmaal, som vedrører den højtærede Indenrigsminister. Under de sønderjydske Loves Behandling i forrige Samling fremsatte det ærede Medlem Hr. Stauning en Beklagelse af, at Lovforslagene blev fremsat saa sent, at der ikke blev Tid for Medlemmerne til at gennemgaa dem. Ved den Lejlighed udtalte den højtærede Indenrigsminister sig paa en, syntes det mig, noget mærkelig Maade. Med Formandens Tilladelse skal jeg oplæse et Par Linier af den højtærede Indenrigsministers Udtalelser. Den højtærede Minister sagde følgende: „I øvrigt kunde der meget vel være blevet fornøden Tid for Medlemmerne til at læse disse Lovforslag igennem, hvis man kunde have faaet fortnet Arbejdet mere fra Trykkeriets Side. Hvis man der havde vist det fulde Arbejdsmod og den fulde Villighed til at gøre mere Overarbejde under disse